

Een dwaalgast onderweg

Jack Folkers is een actief lid van de VVU en, zoals hij zelf zegt: "*natuurliehebber in hart en nieren, fotograaf, schilder, tekenaar en beeldhouwer, schrijver, soms niets, soms alles en nu ... onbezoldigd reiziger*". In september 2005 heeft hij huis en haard verlaten voor een reis rond de wereld. Op zijn website is de reis te volgen: www.dwaalgast.nl.

Sicklebill kolibries

Ecuador, Zamora, 28-6-2006

Nog even en het Ecuadoraanse avontuur is over. Overmorgen zit ik in Peru en dit is dus het laatste Ecuador-verhaal. Ik ben ruim 2 maanden in dit land geweest. Te lang? Als ik naar mijn reisplanning kijk, misschien wel maar tegelijkertijd ook veel te kort. Dit land heeft zoveel te bieden: kust, eilanden, bergen, gletsjers, vulkanen, jungle, rivieren, noem maar op. En niet te vergeten de vele vele vogels. Zeker 1600 soorten komen er voor; een ornithologisch topline.

Zo komen er alleen al ruim 130 soorten kolibries voor. Interessante vogeltjes die kolibries. Zo klein en zo verschrikkelijk snel. Het ene moment snorren ze een meter van je vandaan voor een bloem en het andere moment zijn ze verdwenen. Niet te volgen zijn ze, als kogels schieten ze heen en weer. Een acceleratie waar een Ferrari jaloers op zou zijn. Maar wat wil je, met zo'n 60 tot 80 vleugelslagen per minuut zorgen ze voor heel wat versnelling. Soms zijn ze ook ontzettend agressief naar elkaar. Al verschillende keren heb ik gezien dat bij een plek waar "feeders" hangen, er eentje de baas speelt. Hij of zij zit dan op een onopvallende plek op de loer en als een andere kolibrie het in zijn hoofd haalt één druppeltje suikerwater uit een "feeder" op te likken, speert hij er op af en jaagt hem al kwetterend uit zijn domein. Met die snelheid waarmee ze alles doen, moet het wel zo zijn dat kolibries in korte tijd veel meer doen en beleven dan wij mensen. In de ogen van een kolibrie zijn wij maar logge en trage wezens. Ze leven volgens mij in een andere tijd-dimensie.

Hier, om en nabij Copalinga Lodge, komen ca. 10 kolibries voor. Al verschillende keren hebben ze hier Sicklebills gezien. Dat zijn kolibries met een snavel die bijna 180 graden naar beneden buigt. Een van mijn wenssoorten. De vrouw die hier schoonmaakt had er net nog eentje gezien zei ze, vlakbij mijn cabaña. Ik loop er maar eens heen, misschien zit 'ie er nog. Helaas... geen geluk maar niet getreurd, er zit genoeg ander spul.

Als ik bij het bloemperk heen en weer loop valt mijn oog op een heel klein kolibrietje, net iets groter dan een bij. Als een kogel vliegt hij heen en weer van bloem tot bloem. Bijna niet te volgen met mijn camera. Ik maak op de gok een paar foto's en als ik later kijk, blijkt er warempel eentje scherp te zijn. Maar... het is alleen geen kolibrie. Een grote vlinder, waarschijnlijk een kolibrievlinder, prijkt trots op de foto. Zijn tong steekt in de bloem, net als de kolibries doen. Geen Sicklebill, geen kolibrie maar een vlinder. Ook leuk.

Als ik de volgende dag het Podocarpus Park in loop, regent het, waardoor mijn hoop op het zien van Sicklebills daalt. Uren loop ik, de camera diep in mijn rugzak opgeborgen, de verrekijker onder mijn regenponcho. Na een steile klim ga ik even op een boomstam zitten. Als ik mijn rugzak afdoe, hoor ik links van me wat gebrom. Ik kijk om en een meter van me vandaan hangt een kolibrietje stil in de lucht en kijkt me aan. Eentje met een heel kromme snavel en een kaneelkleurige staart: een Buff-tailed Sicklebill (roodstaart-haaksnavelkolibrie). Na elkaar een seconde aangekeken te hebben zegt de vogel "piep" en snort weg. Ik zeg "heb-bes" en ben een en al glimlach.

Genieten

Peru, Iquitos, 10-7-2006

De rivier is breed, bruin en aan beide zijden groeit de groene jungle zo nu en dan onderbroken door een kleine nederzetting aan de oevers. Het zachte geronk van de scheepsmotoren wordt dikwijls onderbroken door pufgeluiden uit het water: ademteugen van de rivierdolfijnen. Net als de zon opkomt en de lucht eerst roze, dan rood en oranje kleurt, begint een kakofonie van vogels. Vele parkieten, vliegenvangers en oropendolas vliegen van links naar rechts over de boot, de dag een welkom wensend. Ik spring uit mijn hangmat die op het bovenste dek hangt en ga even naar de reling om te kijken naar het begin van de dag. Genieten! Het is al warm, maar door het varen van de boot is er een lekker briesje. Nog een paar uur

Jack Folkers

varen en we komen aan in Iquitos, naar men zegt de enige havenstad ter wereld die niet per auto bereikbaar is...

Een paar uur later, na het ontbijt, wordt het drukker op het water. Veel bootjes met jungle-handelswaar: planten, vruchten en helaas ook dieren, zoals vogels, met name papegaaien en zoogdieren, vooral apen. Een kwartier later komt de stad in zicht en weer even later wordt hij ook hoorbaar. In Iquitos zijn weinig auto's maar het gebrek eraan wordt gecompenseerd door de vele motoren en drieliepers of tuk-tuks die worden gebruikt als taxi's.

Als we op de boot afkomen worden we meteen belaagd door de tuk-tukbestuurders. Elk van hen biedt ons aan ons naar "het beste hotel van de stad" te brengen. Maar we hebben al een hotel uit de Peru-gids geprikt. We nemen 2 tuktuks en even later snorren we door de stad. Helaas... Het door ons uitgekozen hotel blijkt vol en we laten ons naar het door een van de bestuurders geadviseerde hotel brengen. Met zwembad! En voor nog geen \$ 10,- per nacht. 10 Minuten later liggen we met z'n vieren in het zwembad en laten drie dagen zweet van ons afweken. Ik denk terug aan de bootreis. Genieten!

Een saus van spatuletail-genot

Peru, Chachapoyas, 12-7-2006

We zijn een dag eerder dan gepland in Chachapoyas teruggekomen en het plan wat ik al in mijn achterhoofd had, kan nu worden uitgevoerd. Vorige week zag ik hier in het hotel een poster hangen met daarop een prachtige kolibrie. Een marvellous spatuletail (vlagkolibrie), vertelde een medewerker van het hotel trots.

Hij had bij een internationale natuurbeschermingsorganisatie een plan ingediend ter bescherming van deze zeldzame vogel en dit plan was gehonoreerd met een bedrag van \$ 20.000,-. Hij gaat het geld gebruiken om geschikte gebieden aan te kopen en daar struiken te planten die bloemen geven waar deze kolibrie zijn nectar vandaan haalt. Maar even terug naar de vogel. Een endemische soort die alleen maar op een paar afgelegen plekken in Noord-Peru voorkomt. Glanzend rood en blauw op zijn kop en twee verlengde staartpennen die naar buiten toe gebogen zijn en eindigen in een glanzend blauwe lepel of spatel. Hij wordt door sommigen beschouwd als de mooiste kolibrie ter wereld maar helaas ook als de toekomstige dodo van Peru.

s'Avonds ging ik naar de touroperator en de volgende dag was de trip mogelijk. De eigenaar, Carlos, ging zelf mee als gids. Hij wilde de vogel zelf ook graag weer eens zien. Maar, zei hij, ik kan je geen zekerheid geven dat je hem gaat zien. De volgende ochtend stond ik geladen met camera en hoge verwachtingen klaar bij de touroperator. Drie uur rijden over een stoffige hobbelige weg maar daar ben ik inmiddels in Peru al aan gewend geraakt. Het lijkt alsof men sinds de Incatijd niets meer aan de wegen doet.

De plek waar we de vogels gingen zoeken, ligt vlak bij een lagune, hoog in de bergen, Laguna de Cochopoya. Aldaar zou Santos, een plaatselijke gids, ons de plek aanwijzen. Santos ging ons voor op het steile pad, de bergen in en na een halfuur lopen wees hij ons wat lage struiken met bloemen. Daar had hij ze vorige week nog gezien. Er moeten zeker twee volwassen mannetjes zitten, zei hij. Een ander mannetje was twee weken geleden met een katapult doodgeschoten door

een plaatselijk eikeltje dat al eerder een nest had leeg gehaald. Voor de lol! We gingen zitten op een geschikt punt. Na een half uur floot Santos. Hij had er eentje gezien. Maar voordat we de plek bereikten, was de vogel al weer gevlogen... Een kwartier later, weer gefluit, weer eentje. Alleen zag ik hem niet. Maar even later was het raak: ongeveer 20 meter van me vandaan een piepklein kolibrietje die van bloem naar bloem schoot. "Una hembra", zei Santos, een vrouwtje. Lang niet zo mooi als op de poster maar toch een streep erbij. Weer zaten we op de loer. Santos die tegenover me zat riep opeens "achter je, collo largo (lange staart)", een mannetje dus, maar toen ik me had omgedraaid was ie alweer weg.

Marvellous spatuletail ♂ (vlagkolibrie) - Jack Folkers

Het liep tegen vijven en het zonlicht werd al minder. Eerlijk gezegd begon ik de hoop een beetje op te geven om een mannetje te zien. Toen bewoog er wat achter de bloemenstruik. Een vogel? Een insect? Even hield hij de spanning erin maar toen kwam hij tevoorschijn. Een prachtige volwassen man spatuletail. Nog mooier dan op de plaat. Al deinend bewogen de staartveren met de lepels als hij van bloem naar bloem vloog. Prachtig! Ik vergat zelfs af te drukken. Santos en Carlos waren inmiddels achter me komen staan. "Mucho suerte" en "bonito", wat een geluk, klonk het. Ik maakte wat foto's en na nog een halfuur kijken waarbij "mijn struik" regelmatig door spatuletails werd bezocht, werd het te donker en gingen we weer terug. Weer drie uur hobbelen en stoffappen maar nu overgoten met een saus van spatuletailgeluk.